

[Socialministeren]

pler på, at kontanthjælpsmodtagere havde mere til rådighed pr. måned at leve for end dagpengemodtagere og arbejdere på lavtlønsområdet på arbejdsmarkedet. Dette er efter min mening ikke et spørgsmål om de offentlige finanser, det er et spørgsmål om en balance: kan det betale sig at tage tjansen 7-8 timer om dagen på arbejdsmarkedet i forhold til at modtage en passiv ydelse fra det offentlige? Det er problemet. Vi kan sagtens hæve hele niveauet, hvis man i øvrigt havde råd til det – men lad os så sige, at vi havde det – men hvad med den balance? Er den fuldstændig ligegyldig for SF? Er det ligegyldigt, at den mor, der tager cyklen hver morgen kl. halvsv med to børn for at være 7 timer på arbejdsmarkedet, har 1.400 kr. mindre til rådighed pr. måned end den, der er på kontanthjælp? Det vil jeg gerne have et svar på.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Selvfølgelig er det da ikke ligegyldigt, selvfølgelig er det da bedre, at de har arbejde. Men hvorfor skal de, der ikke har arbejde, altså de arbejdsløse, straffes ikke alene med ikke at have arbejde, men også med at have en forringet levestandard? Det fremgår af regeringens egne oplysninger fra Finansministeriet, at de arbejdsløses levestandard er faldet med 17 pct. i løbet af årene 1983 til 1986. Hvorfor skal de straffes yderligere? Selvfølgelig er det da bedre, at de har arbejde – det, det hele drejer sig om, er at sikre beskæftigelse både for den enlige mor og for alle andre – men når man ikke kan få arbejde, hvorfor skal man så straffes yderligere? Det er, som om regeringspartierne og partierne på den borgerlige side mener, at hvis man ikke kan skaffe sig arbejde, er der nok noget i vejen med én selv, og så skal man have et ekstra gok oven i hovedet. Det er, som om det er den holdning, der ligger bagved.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg er glad for den fælles erkendelse af, at vi står med et balanceproblem. Vi står altså med det problem, hvordan vi får folk ansporet til at søge ud af sikkerhedsnettet og forsøge sig i et almindeligt arbejdsliv. Jeg er glad for, at vi i fællesskab kan anerkende, at det er et fælles problem. Jeg er ganske enig i, at

det bedste er at skaffe disse mennesker arbejde eller anden form for beskæftigelse, altså på en eller anden måde få dem ud af dette meget lidt perspektivrige system, der hedder kontanthjælp. Så lad os koncentrere os om det. Bl.a. har vi altså gennemført initiativer på det område, og der er vel ikke mange regeringer, der trods alt har fået så mange mennesker ud i arbejde som denne regering – jeg skal ikke repetere alle tallene.

Jeg er glad for, at vi anerkender, at billedet ikke er så simpelt, som hr. Gert Petersen og andre i dag har fremstillet det. Det er ikke et spørgsmål om bare at forringe for at forringe, det er et spørgsmål om, at mennesker, der har haft et arbejde, har følt, at det i virkeligheden var galimatias, fordi de ville være langt bedre stillet økonomisk ved at få enten dagpenge eller kontanthjælp, og det kan ikke være en rigtig filosofi.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

For det første vil jeg gerne sige, at jeg regner med, at socialministeren er enig med mig i, at modtagere af kontanthjælp har fået forringet deres levevilkår i den borgerlige regerings levetid. Men så siger socialministeren, at de hidtidige kontanthjælpsregler har medført, at der kan findes enkelte eksempler på, at man kan modtage mere i kontanthjælp, end man kan f.eks. som lavtlønsmodtager på arbejdsmarkedet. Det er ganske korrekt – det har vi set eksempler på. Men det er lige så korrekt, at de nye kontanthjælpsregler medfører præcis det samme, således at man kan finde lignende eksempler.

Endvidere siger socialministeren, at man skal anspore folk til at søge ud af det sociale sikkerhedsnet. Det, der ligger i ministerens bemærkninger, er, at det gør man bedst ved at straffe de pågældende økonomisk. Det er dér, at SFs og CDs vande skilles. Vi tror ikke, at folk principielt er dovne og skal straffes økonomisk for at komme ud af det sociale sikkerhedsnet. Vi tror på, at folk gerne vil arbejde og gerne vil ud af det sociale sikkerhedsnet, fordi det ikke er rart at være dér, og det gør man bedst ved at sikre, at der er arbejde at få. Det er der ikke for de pågældende i øjeblikket, og så skal de efter SFs opfattelse ikke straffes økonomisk.